

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Πώς είναι να νιώθεις ότι δεν είσαι αρκετός; Πώς είναι να νιώθεις ότι πρέπει να μικρύνεις τον εαυτό σου τόσο πολύ, για να χωρέσει μέσα σε ένα κουτί συγκεκριμένων διαστάσεων καθορισμένων από τους κανόνες που θέτει το κοινωνικό πλαίσιο;

Πώς είναι να υπάρχει διαρκώς μια αοριστία στο μυαλό σου η οποία σε καταδιώκει, χωρίς ποτέ να λαμβάνει μια συγκεκριμένη μορφή; Πώς είναι να νιώθεις ότι δεν έχεις τις ζητούμενες δεξιότητες, για να περιηγηθείς σε αυτό που ονομάζουμε ζωή;

Πώς είναι να νιώθεις διωχμένος από τις σκέψεις σου λες και αυτές δεν ήταν ποτέ δικές σου; Και με τα συναισθήματά σου τι γίνεται; Αυτά τα ένιωσες ποτέ δικά σου ή έχουν θαφτεί και αυτά μέσα στην απεραντοσύνη της ατελείωτης αοριστίας;

Αναγκάζεσαι να στηριχτείς στη λογική, για να προσδιορίσεις και να ονομάσεις τα συναισθήματά σου, επειδή είναι αδύνατο να πηγάσουν από μέσα σου; Έχουν σταματήσει να είναι ζωντανά, ζωηρά και ηχηρά; Έχει σωπάσει η ένταση της φωνής τους σε τέτοιο βαθμό όπου πλέον δεν ακούγονται; Νιώθεις ότι έχουν σταματήσει να ανταποκρίνονται στο κάλεσμά σου;

Όμως, δε φταις εσύ... έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες, για να επιβιώσεις. Όσο αντιφατικό και εάν φαντάζει, βοήθησες τον εαυτό σου να φτάσει σε αυτό που είναι σήμερα, δεν εγκατέλειψες την προσπάθεια.

Η ανάγκη του ψυχισμού να επιβιώσει μέσα στις αντιξοότητες των καταστάσεων της ζωής είναι ένα υπαρκτό ψυχικό φαινόμενο. Ακριβώς όπως η ανάγκη για την επιβίωση του σώματός μας

καλεί να παλέψουμε για αυτό ή να παχώσουμε μπροστά στον επερχόμενο κίνδυνο ή να φύγουμε μακριά από αυτόν.

Σε κάθε περίπτωση το Σώμα μας γνωρίζει καλύτερα από εμάς τι πρέπει να συμβεί. Αυτό αναλαμβάνει τα ηνία των αποφάσεών μας και δρα ή δε δρα, για να μας προστατεύσει. Αυτό ξέρει και οι γνώσεις του μπορούν να γίνουν συνοδοιπόροι της ζωής μας.

Αρκεί να μπορέσουμε να το ακούσουμε... Αρκεί να μπορέσουμε να αφαιρέσουμε τις αλυσίδες και να του δώσουμε το χρόνο και το χώρο που χρειάζεται, για να ακουστεί...